

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Stev. 46.7

V Ptujju v nedeljo dne 20. novembra 1910.

XI. letnik.

Današnja številka ima zopet 2 strani
in v štete torej skupaj 10 strani.

Nekaj o slovenskih advokatih.

Najbolj žalostno pri slovenskih prvakah je to, da se ničesar ne učijo. Udarjeni so pač „kurjo slepoto“ in tudi po dnevu ne vidijo ničesar... Kolikokrat so nas že tožili in vedno so si opekli svoje prste. Mi na to dejstvo ni ponosni nismo. Kajti mi vemo, da je vedno pravica in resnica na naši strani in zato nas tudi noben sodnik ne more soditi.

Ali vkljub temu nas prvaki vedno tožarijo. Vem tiči nekaj zistem. Tožba sledi tožbi, in tako — izgubijo nasprotniki. Našega urednika Linhartja s temi tožbami gotovo ne bomo požrli; to se je tekom zadnjih petih let jasno izkazalo. Našemu listu delajo s temi tožbami le lepo reklamo. Zakaj torej tožarijo? Se nam, da se marsikateri slovensko-narodni strokati Bogu vsak dan zahvaljuje, da se — „Stajerc“ tiska. In slovensko „narodnjaštvo“ je novim ljudem le molzna krava. Zdi se nam, da se v slovensko-narodnih krogih naravnost odpira za tožbe proti „Stajercu“. Dobiček od tega imajo slovenski advokati, ki ničesar ne skrivajo. Kdor nima žaganice v glavi, temu se tako „slovensko-rodoljubno“ delovanje ne bode osebno dopadlo. Tako slovensko „rodoljubje“ nosi dotičnikom presneto visoke procente... In mi se le čudimo, da to gotovi slovenski ljudje ne izpoznajo. Med nami niso nacionalni advokati mogoči, ki bi svoje lastne kliente odirali in v brezuspešne tožbe hujskali. Ali celo vrsto takih slovenskih strokatorov lahko vsak dan naštejemo. Tako pozanjanje se ne dà združiti s stanovsko častjo akademično izobraženega advokata. To je naravnost izrabljanje narodnih čustev v namene — žepa slovenskih strokatorov. Mi poznamo slovenske advokate, ki slovenskim kmetom dvakrat, trikrat toliko odnajo, kakor bi to po postavi smeli. Dr. Kramenu v Ptujju, dr. Brejcn v Celovcu, dr. Benkoviču v Celju smo to že opetovano očitali in ti kristalno čisti značaji nas niso tožili. Bala se sodnije, kakor se boji hudič križa... Mi poznamo slovenskega advokata v sv. Lenartu, ki slovenskega kmeta radi 20 vinarjev zarulal in mu napravil za okroglo 30 kron stroškov. Mi poznamo slovenskega advokata, kateremu je bilo ces. kralj. sodnik pred sodnijo očital „Königschinderei“; rekel mu je torej, da hujška v tožbe samo zaradi tega, da si polni svoje nenavne žepa... In pred vsako pošteno sodnijo napramo celo vrsto tožb naštetih, ki so bile od vsakih strokatorov proti našemu uredniku g. Linhartu naperjene, ki so bile pa zanje že naprej izgubljene. Mi ne moremo verjeti, da bi ti dotični slovenski advokati juristično tako izobrazeni, kajti napravili so vendar na uničenje svoje izkušnje, čeprav z veliko težavo. Tožbe hujskajo nalašč v politični bedariji morele „rodoljube“ v tožbe, hujskajo jih nalašč, da si na ta način par kronic prislužijo...

Preteklo soboto bil je naš urednik g. Linhart zopet pred okrajno sodnijo v Mariboru. Tožila ga je slovenska „hranilnica in posojilnica v Velikovecu“, na Koroškem zaradi nekega § 19 „popravka“. Tožba je bila že naprej izgubljena, kar bi moral sleherni advokatski šribar vedeti. Opozarjamo na naše dotično poročilo v koroških novicah današnjega „Stajerca“. Samoumevno je bil naš urednik g. Linhart tudi oproščen. In mi trdimo, da je tudi zastopnik omenjene farške posojilnice v Velikovecu, znani dr. Rosina v Mariboru moral vedeti, da bode to tožbo izgubil; moral je to vedeti, ako je le poduhal v kazenski zakonik. Ali vkljub temu je celo rekurz napovedal. Seveda, velikovška posojilnica bo žetroške plačala, čeprav s slovenskim kmetiskim denarjem. Ali tako v vsakem oziru brezobzirno postopanje spominja na čase roparskih vitezov in pomeni in vsak način javni juristični škandal... Tožba, v kateri je bil naš urednik Linhart oproščen, je sama ob sebi majhna. Ali treba je bilo enkrat pošteno besedo izpregovoriti. Povedati smo namreč hoteli, da gotovi slovenski advokati najprve slovenske kmeteznarodnimi frazami v svoje pisarne kličejo, potem pa kmete odirajo kakor šinterpse... Mi pri „Stajercu“ od tega nimamo škode. In molčali bi, ko bi se nam — slovensko ljudstvo ne smiilo. Ali narodnjaškemu odiranju slovenskega ljudstva mora biti enkrat konec...

Pa kaj vse je načelal! Spotikal se je v svojem komaj razumljivem nemškem govoru zlasti nad tem, da je zasebni obtožitelj glavni urednik tukajšnjega lista „Deutsche Wacht.“

Dr. Zanger je na kratko v stvarnih in jasnih besedah odgovoril, da nikogar nič ne briga, s čim se zasebni obtožitelj v svojih prostih urah bavi; za njega so merodajne edino le one osebe, ki mu predstojajo, in te so z njegovim delovanjem popolnoma zadovoljne.

Rihard Waclawek-Sanneck, obsojen zaradi podlega obrekovanja!

(Izvirni dopis.)

Celje, dne 10. novembra 1910. — Dne 13. septembra t. l. je bil Rihard Vaclavek (Waclawek ali kakor se sam piše Watzlawek-Sanneck, da bi zatajil svoje narodno pokolenje), izdajatelj in odgovorni urednik lista „Südsteierische Volksstimme“, obsojen v denarno globo v znesku 50 kron, v slučaju neiztirljivosti pa v petdnevni zapor, ker je na zloben in podel način obrekoval tukajšnjega predstojnika mestnega urada g. dr. Otona Ambroschitsch.

Rihard Vaclavek, ki neprenehoma blati in napada v imenovanem časopisu uradnega predstojnika in druge občeslane občane na najpoglednejši in najhudoobnejši način, je dne 29. julija t. l. v Stopperjevi gostilni v Herrengasse v Celju v navzočnosti več oseb izjavil, da se je vozil gospod dr. Oton Ambroschitsch na Dunaj z nekim brezplačnim voznim listkom, ki se ni glasil na njegovo ime, da ga je radi tega čina ustavil pri njegovem prihodu vratar južne železnice v Celju in ga naznanil postajačelniku.

Dokaz resnice, ki ga je nastopil ta častikradež pred prvim sodnikom, se mu je seveda popolnoma ponesrečil, ker mu ni bilo moči doprinesiti niti najmanjšega dokaza,

in sodnik ga je obsodil zaradi prestopka zoper varnost časti v zgoraj navedeno kazen.

A to mu še ni bilo dovolj! — Zglasil je po svojem zastopniku proti tej sodbi priziv, misleč, da mu bode mogoče to kaj pomagalo. Seveda je tudi zasebni obtožitelj vložil vzklic zaradi prenikozno odmerjene kazni.

Dne 10. t. m. vršila se je torej pred tukajšnjim c. kr. okrožnim sodiščem vzključna obravnava. Zasebnega obtožitelja, ki je bil pri razpravi osebno navzoč, je zastopal dr. Fritz Zanger, obtoženca pa dr. Vekoslav Kukovec. Obtoženec samo ob sebi umelov ni bil prisoten, kajti bal se je, da bi slišal nekaj čisto golih resnic!

Dr. Kukovec je govoril nemški! — Bog ne daj, je-li to res! Da, nemški je govoril. — A kako revno nemščino je kvasil! — Obžalovali bi tega veleizobraženca, ko bi ga slišali žlabudrati. Pri vsaki nemški besedici se mu je njegov sicer tudi v slovensčini počasni jeziček spotikal, ker ni mogel najti potrebnih izrazov za razne pojme, ki so mu počasi silili v glavo. — To je bilo smešno stokanje in bleketanje! — Lahko trdimo, da vsaka priprosta kuharica ali kmečko dekle, ki se je le malo časa učilo nemščine, bolje, gladkeje in pravilneje govori nemški, kakor gospod dr. Vekoslav Kukovec, deželni poslanec in odvetnik v Celju.

Pa kaj vse je načelal! Spotikal se je v svojem komaj razumljivem nemškem govoru zlasti nad tem, da je zasebni obtožitelj glavni urednik tukajšnjega lista „Deutsche Wacht.“

Dr. Zanger je na kratko v stvarnih in jasnih besedah odgovoril, da nikogar nič ne briga, s čim se zasebni obtožitelj v svojih prostih urah bavi; za njega so merodajne edino le one osebe, ki mu predstojajo, in te so z njegovim delovanjem popolnoma zadovoljne.

Jasno pa je, da se gre obtoženca in njega zastopniku le za to, da bi vzbudila veliko pozornost in napravila velikanški hrup in šum. Opozoril je nadaljevalje svoj govor na to, da je jasno dokazano, da je obtoženec očitno obrekoval zasebnega obtožitelja; dokazano je nadalje po čepisopis, ki ga izdaja in ureja obtoženec, da on ni hotel izvrševati upravičene kritike, ampak da mu je bilo samo le na tem ležeče, da hujška proti zasebnemu obtožitelju in izpodkava njega ugled pri soobčanah.

Prosenetilo pa je vse navzoče, ko je dal dr. Zanger sodišču na znanje, da je Vaclavek že enkrat predkaznovan radi žaljenja časti. Ta neodkritosrčni in lažnjivi klativitez je namreč pri prvi obravnavi izpovedal, da še ni bil nikdar in nikoli predkaznovan zaradi razžaljenja časti. K sreči pa je bil slučajno neki pikantni akt iz Gradca v Celju, iz katerega je sodni dvor doznal, da je Vaclavek v resnici že predkaznovan radi prestopka zoper varnost časti v denarno globo 20 kron.

Sodba prizivnega sodišča je izrekla, da se obtoženecem vzklicu ne ugodi, temveč da se ga v polnem obsegu